

РЕШЕНИЕ

№ 5628

гр. София, 07.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **6337** по описа за **2022** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на от Дирекция „Инспекция по труда“ – С. /ДИТ-С./ срещу Решение от 21.03.2022 г., постановено по НАХД № 16635/2020 г. на Софийския районен съд /СРС/, НО, 101-ви състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 22-007048 от 27.10.2020 г., издадено от директор на ДИТ-С., към Главна дирекция „Инспекция по труда“, с което на [фирма], на основание чл.416, ал.5 във вр. чл. 415, ал. 1 от КТ е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 500 /две хиляди и петстотин/ лева за нарушение на чл.415, ал. 1 от КТ. В касационната жалба са развити доводи за незаконосъобразност на решението на СРС, като постановено при нарушение на материалния закон – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК. Конкретно се твърди, че запорирането на банковите сметки и състоянието на неплатежоспособност преди датата на административното нарушение може да се явява обективна пречка за [фирма] за изплащане на начислените обезщетения на своите работниците и служители, но не представлява основание за освобождаване от административнонаказателна отговорност по смисъла на Кодекса на труда. Сочи, че функцията на дадените от контролните органи предписания е да преустанови и предотврати констатираните нарушения на трудовото законодателство,

като целта е да се изплатят начислените обезщетения на основание чл. 222, ал. 1 от КТ на работниците и служителите. По съществуто на спора излага, че нарушението е доказано по категоричен и несъмнен начин. Иска се решението на СРС да бъде отменено, а процесното наказателно постановление – потвърдено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В съд. з. касаторът, р. пр. се представлява от юрк. Д., която поддържа жалбата.

Ответникът – [фирма], р. пр., не изпраща представител в съд. з. и не ангажира становище по делото.

Прокурорът от С. градска прокуратура дава становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд -София град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима като подадена в законоустановения срок и от страна по делото, за която решението по делото е неблагоприятно. По съществуто й, съд взе предвид следното:

Обжалваното решение е валидно, допустимо и съобразено с материалния закон.

За да постанови решението си, с което се отменя НП, въззивният съд е приел от фактическа страна, че при извършена последваща проверка по спазване на трудовото законодателство от 25.08.2020 г. до 24.09.2020 г. в Дирекция „Инспекция по труда” - С., е констатирано, че [фирма], в качеството си на работодател не е изпълнил предписание под № 2, дадено му на основание чл. 404, ал. 1, т. 12 от Кодекса на труда с Протокол за извършена проверка от 30.07.2020 г., а именно: „Работодателят да изплати начислените в платежна ведомост за месец юни 2020 г. обезщетения на основание чл. 222, ал. 1 от КТ на Б. Н. Я.-Ц., Б. Д. И., Б. Д. И., В. К. И., В. В. Г., В. А. Дафинов, Г. А. П., Г. К. Т., Г. М. А., Д. В. В., Д. Д. Д., Д. Е. Д., Д. Х. Й., Д. Г. Г., Д. Д. Д., Д. М. С., З. К. З., И. П. М., И. Р. Т., И. Т. К., И. П. Д., К. К. Г., М. В. Й., М. В. М., Н. В. Г., О. Л. А., С. Г. Ц., С. Н. М., С. П. М., Т. Д. Б., Т. Х. С., Х. Г. Ц., съгласно чл. 222, ал. 1 от Кодекса на труда. Срокът за изпълнение на предписанието е изтекъл на 13.08.2020 г.

И. проверката инспектор в ДИТ — С. приел, че е налице нарушение на чл.415, ал.1 от КТ, извършено на 14.08.2020 г. в предприятието на работодателя, констатирано на 24.09.2020 г. и съставил АУАН №22-007048 от 24.09.2020 г. Срещу акта на 28.09.2020 г. постъпили писмени възражения.

Въз основа на акта било издадено процесното наказателно постановление /НП/ № 22- 007048 от 27.11.2020 г., издадено от Директора на ДИТ – С..

За да постанови съдебния акт – предмет на касационна проверка, СРС е приел, че при издаването на акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и

НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, спазена е формата за съставянето им. По същество съдът приема, че с поведението си дружеството е извършило нарушение на чл.415, ал. 1 от КТ. Съдът е намерил обаче, че предвид откритото производство по несъстоятелност и предписания в ТЗ ред за изплащане на вземанията на кредиторите, дружеството е било в обективна невъзможност да изпълни даденото предписание. Нарушението не се дължало на поведението на дружеството и не можело да се приеме, че то е извършило нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Решението е постановено при спазване на материалния закон.

При правилно изяснена фактическа обстановка, СРС е достигнал до обоснования извод, че не е осъществен състава на административно нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Няма спор по делото, че [фирма] не е изпълнило до изтичането на дадения от контролните органи срок (до 13.08.2020 г. включително) задължителното предписание по спазване на трудовото законодателство, а именно да изплати уговореното за месец юни 2020г. трудово възнаграждение на посочените в НП служители. Настоящата инстанция изцяло се солидаризира с извода на СРС, че соченото бездействие не се явява противоправно, поради което на основание чл. 11 ЗАНН, вр. чл. 9, ал. 2 от НК, подобно поведение не представлява административно нарушение. Към момента на отправяне на предписанието и срока му за изпълнение, дружеството е било в открито производство по несъстоятелност. В рамките на това производство има определен в ТЗ ред на изплащане на вземанията на кредиторите на дружеството.

Съгласно чл. 722, ал. 1, т. 4 ТЗ вземания, произтичащи от трудови правоотношения, възникнали преди датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност са четвърти поред. Няма спор, че вземането на работниците, визирано в предписанието, е сред вземанията от преди откриване на това производство. За да бъде изплатено то обаче, следва да бъдат изплатени другите вземания, които са с приоритет преди тези за трудови възнаграждения – визираните в т. 1-3 на чл. 722, ал. 1 ТЗ. Поради това няма как да бъде изпълнено предписанието, тъй като то би било нарушение на предвидения от закона ред за изплащане на вземанията. Съгласно чл. 646, ал. 1, т. 1 ТЗ нищожно по отношение кредиторите на несъстоятелността е направеното след датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност не по установения в производството ред изпълнение на задължение, което е възникнало преди датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност. В този смисъл неизпълнението на предписание №2 не е в противоречие на закона.

Освен това, всички вземания преди да бъдат изплатени се приемат от синдика и се одобряват от съда – чл. 692 ТЗ. Разпределянето на сумите от масата на несъстоятелността към кредиторите се извършва не от длъжника, а от синдика. За изплащането на дължимите трудови възнаграждения на неговите служители и работници е предвиден в ТЗ ред, който е бил приложимият в случая, предвид процедурата по несъстоятелност. Всичко това е трябвало да бъде съобразено от

контролните органи преди издаването на предписанието. Основната цел на осъществявания контрол от ДИТ, във връзка с изплащането на начислените трудови възнаграждения на работниците и служителите, е последните да получат заплащане за положен труд, което в случай на открито производство по несъстоятелност по отношение на работодателя, е гарантирано по специален законов ред до определен размер, като съответно частта от начисленото, но неизплатено трудово възнаграждение, която не е гарантирана от фонда, остава дължима за работника и може да се предяви в производството по несъстоятелност (арг. от чл. 30 от ЗГВРСНР).

С оглед горното, настоящата инстанция изцяло споделя извода на СРС, че неизпълнението на предписанието не се дължи на поведението на дружеството-жалбоподател и не може да се приеме, че то е извършило нарушението, за което е ангажирана отговорността му.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 21.03.2022 г., постановено по НАХД № 16635/2020 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 101-ви състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.